

РЕШЕНИЕ

№ 7188

гр. София, 10.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 12.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1486** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. 6, чрез адв. Д., срещу Ревизионен акт № Р-29002918006511-091-002 / 04. 06. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП „ГДО“, потвърден с Решение № 1982 / 27. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като била налице непокрита загуба от минали години. Счита, че отписването на задълженията е извършено съобразно принципа за документална обоснованост. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноските по делото. Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-29002918006511-020-001 от 26. 10. 2018 г., изменена със ЗВР № Р-29002918006511-020-002 / 22. 01. 2019 г. и

№ Р-29002918006511-020-003 / 12. 02. 2019 г., всичките издадени от Р. Г. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП „ГДО“ (оправомощена със Заповед №ГДО-142/27.07.2018 г. на директора на ТД на НАП „ГДО“), е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2017 г. Ревизията е следвало да завърши до 29. 03. 2019 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-29002918006511-092-001/10. 04. 2019 г., връчен на електронен адрес на 12. 04. 2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. II от ДОПК са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-29002918006511-091-002 / 04. 06. 2019 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на 07. 06. 2019 г.

С жалба вх. № 26-А-7320 / 21. 06. 2019 г., е оспорен РА по административен ред.

Със Заповед № РД-04-17 / 08. 07. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, е спряно производството по административно оспорване и е възобновено със Заповед № РД-05-20 / 19. 07. 2019 г. на същия орган.

Със споразумение между страните е удължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с до 3 месеца.

С решение № 1982 / 27. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, оспорения РА е потвърден. Решението е връчено на 02. 12. 2019 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-1269 / 16. 12. 2019 г. издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С молба от 19. 02. 2020 г., в указания от съда срок, е представено пълномощно на адвокат и са потвърдени действията по подаването на първоначалната жалба от главния счетоводител на дружеството.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-29002918006511-091-002 / 04. 06. 2019, издаден от органи по приходите при ТД НАП „ГДО“, потвърден с Решение № 1982 / 27. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя [фирма], [населено място], са определени задължения по ЗКПО в размер на 956 580,35 лв., лихви в размер на 66 168,77 лв., както и е отказано възстановяване на надвнесен корпоративен данък за 2017 г. в размер на 9 500 000 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

По делото няма спор за факти, като фактичката обстановка е подробно установена в издадения ревизионен доклад и посочена в решението на решаващия орган, като спора касае приложението на материалния закон.

В хода на ревизията е установено, че на 01.11.2009 г. [фирма] става едноличен собственик на капитала на [фирма], чрез сделка с Еф ЕН К. Холдинг Б.В., Х.. Цената на придобиване на дъщерното дружество чрез покупко-продажба на дяловете е 102 167 000 лв.

На 01.11.2009 г. [фирма] става едноличен собственик на капитала на [фирма], чрез сделка с „К. К. 2“. Цената на придобиване в размер на 145 927 000 лв. е определена според справедливата стойност на бизнеса на [фирма].

На 13.09.2010 г. [фирма] взема решение за вливане на едното дъщерно дружество [фирма] в другото дъщерно дружество [фирма].

На 26.11.2010 г. правоприменикът „Е. Кабел Мениджмънт България“ променя наименованието си на [фирма].

За периода от 2010 г. до 2015 г. [фирма] прави парични вноски в капитала на [фирма] в общ размер на 423 481 000 лв., които водят до еквивалентно увеличаване цената на придобиване на инвестицията.

Органите по приходите са установили от оповестяванията към годишните финансови отчети, че [фирма] е извършило обезценки на инвестицията си в дъщерно предприятие [фирма] на база тестване за обезценка, съобразно приложимите Международни счетоводни стандарти, като отчита разход от обезценка на финансови активи общо в размер на 321 456 000 лв. по години както следва: за 2010 г. разходът е 79 800 000 лв., за 2011 г. – 118 690 000 лв., за 2012 г. – 36 234 000 лв. и за 2015 г. – 86 735 000 лв.

За 2010 г. и 2011 г. [фирма] посочва разход за обезценка на инвестиции в дъщерни дружества в своя Индивидуален отчет за доходите, част от Индивидуалния годишен финансов отчет, който е представен при ревизията, но не е публикуван в Търговски регистър. В декларациите по чл. 92 от ЗКПО за 2010 г. и 2011 г. този разход не фигурира, съответно с него не е извършено преобразуване по чл. 34 от ЗКПО. За 2012 г. разходът за обезценка на инвестиции в дъщерни дружества е посочен в Отчета за доходите, част от Индивидуалния годишен финансов отчет, който е публикуван в Търговски регистър значително по-късно, а именно на 04.02.2016 г., когато акциите на [фирма] вече са закупени от [фирма]. В декларацията по чл. 92 от ЗКПО за 2012 г. този разход не фигурира и съответно не е извършвано преобразуване на финансовия резултат с този данъчно непризнат разход в посока увеличение.

За 2015 г. разходът за обезценка на инвестиции в дъщерни дружества е посочен в Отчета за доходите на [фирма], част от Индивидуалния финансов отчет за годината, който е публикуван в Търговски регистър на 28.07.2016 г. В декларацията по чл. 92 от ЗКПО за 2015 г. с този разход е увеличен финансовият резултат по реда на чл. 34 от ЗКПО.

На 15.11.2016 г. [фирма] се влива в [фирма] / [фирма]/. По този начин [фирма] придобива 100 % от собствеността върху дъщерните му дружества, включително [фирма].

На 12. 04. 2017 г. [фирма] се влива в [фирма].

От страна на [фирма], е подадена коригираща данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО за 2017 г. с вх.№ 2900И0072070/ 28.09.2018 г. Корекцията е извършена на основание чл.75, ал.3 от ЗКПО, във връзка с открита счетоводна грешка, която се състои в следното: В раздел Б „Намаления“ на коригиращата декларация, вместо сума от 12 903 537, 43 лв., отразена в предходна декларация на дружеството по чл.92 от ЗКПО, подадена е вх.№ 2900И0052680 /28.03.2018 г. ревизираното лице декларира

допълнително намаление на счетоводния финансов резултат за 2017 г. с 321 459 000 лв., на основание чл.35 от ЗКПО. Така общата сума на намалението, става 334 362 537,43 лв. и произтича от признаване за данъчни цели на непризнати разходи от последващи оценки на активи и пасиви по реда на чл.35 от ЗКПО и чл.37 от ЗКПО. В резултат на това, вместо посочения от декларация с вх.№ 2900И0052680 от 28.03.2018 г. данък за довносяне в размер на 956 580, 35 лв., с коригиращата декларация дружеството декларира надвнесен данък в размер на 9 500 000 лв. за 2017-та година, корпоративен данък 0.00 лв. и авансови вноски 9 500 000 лв.

Жалбоподателят посочва, че към момента на отписването на инвестицията, формираната данъчна временна разлика намира своето обратно проявление в [фирма], което е трябвало да стане в 2017 г. Поради пропуск от страна на [фирма] това да намери отражение в редовната годишна данъчна декларация за 2017 г., дружеството е извършило тази корекция с коригиращата декларация, в резултат на обратното проявление на направената данъчна временна разлика, възникнала при обезценка на инвестицията на [фирма] в [фирма] предвид разпоредбите на чл. 35 от ЗКПО.

В хода на ревизията е установено, че съгласно счетоводното отразяване на вливането на [фирма] в [фирма] финансовият актив „инвестиции в дъщерни дружества“ се трансформира за сметка на прехвърлените при вливането активи и пасиви от [фирма] в приемащото дружество. Операциите по вливането са отразени по сметка 499 „Други кредитори“. При тези операции възниква разлика между стойността на инвестицията от 102 022 000 лв. и сумата на активите и признатите пасиви при вливането на [фирма]. Разликата от 18 683 487,89 лв. е осчетоводена като загуба от минали години по сметка 121 „Непокрита загуба от минали години“. Сметка 121 е капиталова сметка и по този начин резултатът от отписването не е довел до отчитане на разходи в 2017 г. Със сумата от 18 683 487,89 лв. не е намален финансовият резултат в годишната данъчна декларация, в съответствие с чл. 33 от МСС 32, според който „ако предприятие придобие повторно свои инструменти на собствения капитал, тези инструменти /“обратно изкупени /съкровищни/ акции“/ се приспадат от собствения капитал. Не се признава нито печалба, нито загуба от покупката, продажбата, емитирането или обезсилването на инструменти на собствения капитал на предприятието.

Органите по приходите са приели, че в случая отписването на балансовата стойност на инвестицията не носи данъчни разходи, респективно и свързаната с актива временна разлика и не трябва да носи данъчен ефект, тоест да не намира обратно проявление като намаление на финансовия резултат.

Предвид изложеното ревизиращият екип е приел, че в подадената коригираща годишна данъчна декларация с вх. №2900И0072070/28.09.2018 г. финансовият резултат за 2017 г. неправилно е намален по чл. 35 от ЗКПО със сумата в размер на 321 459 000 лв. /представляваща данъчна временна разлика от обезценка на инвестицията/. В резултат на това, при ревизията е установен финансов резултат данъчна печалба в общ размер на 104 565 803,51 лв., съответно дължим корпоративен данък от 10 456 580,35 лв. Деклариращият от ревизираното дружество като надвнесен корпоративен данък в размер на 9 500 000 лв. не подлежи на възстановяване, а разликата от установения корпоративен данък в размер на 956 580,35 лв. подлежи на вносяне, като за невнесените в срок суми е определена лихва в размер на общо 66 168,77 лв.

От страна на ревизиращия екип са изложени мотиви за липсата на изискуемите от закона първични счетоводни документи, доказващи основателността на отчетените от ревизираното лице разходи за обезценка на инвестицията в [фирма] за периодите 2010 г., 2011 г., 2012 г. и 2015 г. Алтернативно е прието, че дори и да е документално обоснован разходът от обезценка и да е възникнала данъчна временна разлика във връзка с обезценката на инвестицията на [фирма] в [фирма] и без да се оспорва, че тази данъчна временна разлика въз основа на вливането на [фирма] в [фирма] следва да се смята за възникнала при [фирма], то вливането на „Б. Медия енд Б.“ в ревизираното дружество не води до възникване на основание за обратно проявление на данъчната временна разлика.

Съдът намира изводите изложени в издадения РА за правилни и законосъобразни.

В случая правилно от страна на органите по приходите е посочено, че така посочените от жалбоподателя разходи за обезценка не са документално обосновани.

Видно е, че дружеството се позовава единствено на Оценителски доклад, изготвен от [фирма], както и на разменена кореспонденция и извършени тестове за обезценка от специализирано одиторско предприятие [фирма], което е извършвало независим одит на годишните финансови отчети на [фирма] през всяка от процесните години. В писмените се бележки по делото, жалбоподателят сочи, че според [фирма] годишните финансови отчети на [фирма] представят вярна и честна картина, поради което след като органите по приходите не са оспорили достоверността или автентичността на заверките, данните, съдържащи се в заверените от одитора отчети, следва да се ценят като достоверни и основаващи се на първични документи по Закона за счетоводството.

Видно е обаче, че в хода на ревизията, е извършена насрещна проверка на [фирма], обективизирана в Протокол №П-22222519040701-141001 от 28.03.2019 г., като по повод изискана информация дружеството е посочило, че одиторската документация се съхранява за срок от 5 години, поради което лицето не може да предостави исканата информация.

В хода на настоящото производство беше дадена възможност на дружеството жалбоподател, да поиска по реда на чл. 192 от ГПК одиторското предприятия да представи допълнителна информация, във връзка с извършените тестове за обезценка, но това искане беше оттеглено от жалбоподателя, поради което този факт остана недоказан.

В случая не може да се приеме, че представените тестове за обезценка и разменена кореспонденция по електронна поща, представляват първични счетоводни документи.

Съгласно чл. 4, ал. 2 от Закона за счетоводството, първичният документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. Видно е, че в конкретния случай са налице единствено кореспонденции, както и т.нар. тестове за обезценка, които не могат да се приемат за първични счетоводни документи, тъй като не регистрират никаква стопанска операция.

От друга страна, не може да се приеме, че заверката извършена от одиторите правела достоверни данните в отчетите, тъй като съгласно чл. 34 от Закона за независимия финансов одит, финансовият одит не освобождава от отговорност ръководството на одитираното предприятие за законосъобразността и целесъобразността на действията му през одитирания период, включително за изготвените от него финансови отчети и/или друга финансова или нефинансова информация, както и за контролната система на предприятието.

В същото време, на основание чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция.

В хода на делото е изслушана и приета съдебно счетоводна експертиза, която съдът цени изцяло, като обективно изготвена и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал. В същото време, доколкото се касае за правен спор заключението на вещото лице, е относимо само в частта за счетоводните записвания.

Видно от заключението на вещото лице, на 15.11.2016 г. [фирма] се преобразува чрез вливане в [фирма]. На 15.11.2016 г. в резултат на вливането в [фирма] на еднолично притежаваното дъщерно дружество [фирма], [фирма] става пряк собственик на 100% от регистрирания капитал на [фирма].

Съгласно изчисленията на вещото лице, към датата на вливането на [фирма] в [фирма] през 2016 г., общият размер на инвестицията в дъщерното дружество [фирма] в размер на 423 481 020.52 лв., намалена с осчетоводените разходи за обезценки в общ размер на 321 459 488.98 лв. за периода 2010 г. – 2015 г.

Размерът на инвестицията на [фирма] към 15.11.2016 г. в [фирма] е в размер на 102 021 531.54 лв.

В счетоводството на [фирма], по с/ка 221/08 „Инвестиции в Б. Медия ЕАД“ е посочена инвестиция в [фирма] със счетоводна стойност в размер на 102 021 526.91 лв.

В случая, дори и да е имало основание [фирма] да отчете счетоводен разход за обезценка на инвестицията си в [фирма], това не се отнася за жалбоподателя.

Видно от заключението на вещото лице (стр. 10 от експертизата, 339 от делото, а също така още няколко пъти се цитира), сумата на загубата от обезценки, признати към 31.12.2015 г. възлиза на 321 459 хил. лв. Представено е Извлечение от с/ка 221/08 (на Б.) „Инвестиции в [фирма]“, от което е видно салдо на 31.12.2015 г. в размер на 102 021 526.91 лв.

При положение, че именно тази сума е осчетоводена в счетоводството на [фирма] и същата е отразена в счетоводството на [фирма] при вливането му, то очевидно липсва основание от страна на жалбоподателя да се иска ново признаване на обезценките, тъй като очевидно неговия праводател вече е приспаднал тези обезценки.

В същото време са основателни доводите изложени от страна на ревизиращия екип, че не е налице документална обоснованост на тези обезценки. Видно от заключението на вещото лице (в отговора на 2 задача), че за всичките години представените изходни документи не са достатъчни за да може да се направят точните Тестове за обезценката на инвестицията, с пунктовете на чувствителност, тъй като са представени изходни данни и Таблица за крайните резултати, но липсва модела /формулите/, по които са извършени междинните изчисления на показателите, за да се направи проверка. Освен това не е индикирано, от къде са взети първичните данни /не е посочен официален източник/ и доколко същите са относими към характера на инвестицията, която следва да бъде обезценена.

Действително при извършените от вещото лице изчисления на обезценките, сумите съвпадат с тези в заверените от [фирма] финансови отчети, но това не променя извода за липсата на първични счетоводни документи. В тази връзка следва да се отбележи (стр. 31 от заключението), че към 31.12.2015 г. на база на представените изходни данни /неофициални/ и без индикация за използван модел за обезценка,

вещото лице не може да изчисли същата. По същия начин (стр. 34 от заключението), за 2015 г. вещото лице не може да изчисли обезценката на инвестицията, а признатата в ГДД за 2015 г. обезценка в размер на 86 735 488.98 лв. не може да бъде доказана. Обезценяване на инвестицията на [фирма] в дъщерното дружество [фирма] за 2010 г., 2011 г. и 2012 г. е трябвало да се извърши в счетоводството на [фирма], като всяка година разходите за обезценки е трябвало да увеличат Счетоводния финансов резултат /СФР/ и Данъчният резултат да бъде отразен в ГДД по чл.92 от ЗКПО. В ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2010 г., 2011 г. и 2012 г. на [фирма] това не е направено. Само в ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2015 г. [фирма] е преобразувало Счетоводния финансов резултат с извършената обезценка на инвестицията в дъщерните дружества от 86 735 хил. лв., с което е възникнала данъчна временна разлика. (стр.43-44 от експертизата). В същото време вещото лице изрично сочи, че по отношение на 2010 г., е приложим чл.75, ал.6 от ЗКПО /в сила от 01.01.2011 г./, тъй като са минали повече от 6 години от откриване на разликата.

Видно от отговора на пети въпрос (стр. 47 от заключението), обезценките, съгласно Годишните Индивидуални финансови отчети на [фирма], заверени от одиторското дружество „Ъ. и Я. [фирма] за процесните години са, както следва: 2010 г. – 79 800 хил. лв.; за 2011 г. – 118 690 хил. лв.; за 2012 г. – 36 234 хил. лв. и за 2015 г. – 86 735 хил. лв. или общо - 321 459 хил. лв.

Според вещото лице намалението на финансовия резултат следва да бъде със сумата: по отношение на 2010 г., становището на вещото лице е, че е приложим чл.75, ал.6 от ЗКПО, т.е. не следва да се включи обезценка в размер на 79 800 хил. лв.; за 2011 г. сумата е в размер на 118 580 хил. лв.; за 2012 г. сумата е в размер на 29 975 хил. лв. и за 2015 г. сумата по одитиран Индивидуален финансов отчет е 86 735 хил. лв., която сума вещото лице не може да потвърди.

Съдът намира, че в действителност за 2010 г. следва да се приложи, чл. 75, ал. 6 от ЗКПО, поради която алинеи 1 - 4 (относно корекции на счетоводни грешки) не се прилагат по отношение на данъчния финансов резултат и данъчното задължение върху него за тази минала година, за която към 1 януари на годината на откриване на грешката са изтекли поне 6 години. При това положение правилно вещото лице сочи, че не следва да се включи обезценка в размер на 79 800 хил. лв. за 2010 г. От друга страна, изрично на стр. 47 от експертизата вещото лице сочи, че данъчният ефект от инвестицията на [фирма] в [фирма] и нейното влияние върху данъчния резултат на [фирма] за 2017 г. е в размер на 235 290 хил. лв.

В същото време обаче вещото лице сочи, че сумата от 86 735 хил. лв. за 2015 г. не може да се потвърди, което означава, че в най-добрия случай би могло да се приспадне от финансовия резултат сумата от 148 555 хил. лв.

Независимо от така направените изчисления, съдът намира, че в конкретния случай и горепосочената сума не следва да се приспадне от финансовия резултат.

В заключението на вещото лице се сочи (стр. 53), че през 2015 г. натрупаната непокрита загуба от минали години е в размер на 278 122 806 лв. /включително обезценките/ е се отписва за сметка на счетоводния капитал.

С решение на едноличния собственик на капитала от 10.08.2015 г., на основание на чл.202, ал.2, във връзка с чл.199 и чл.232 от ТЗ, капиталът на дружеството / Б. К. България“ ЕАД/ е намален с 278 122 806.00 лв. и е достигнал 159 266 911.72 лв. на 31.12.2015 г. Целта на намалението е да се покрият загубите, съгласно чл.202, ал.2 от ТЗ. Капиталът на дружеството е намален чрез намаление на номиналната стойност на

акциите от 184 лв. на 67 лв., като броят на акциите остава непроменен. Намалението на капитала е вписано в Търговския регистър на 17.08.2015 г.

Вещото лице сочи, че не може да коментира дали данъчна временна разлика с носител разход от обезценка на инвестиции в същото продължава да съществува след 2015 г., при положение, че през 2015 г. [фирма] отписва за сметка на основния си капитал натрупаната непокрита загуба от минали години в размер на 278 122 806.00 лв., включително от обезценките на инвестиции в дъщерни предприятия, тъй като това представлява покриване на счетоводна загуба с регистриран капитал и превеждане в съответствие на Собствения капитал с размерите на Регистрирания капитал, съгласно ТЗ.

В тази връзка следва да се отбележи, че от страна на жалбоподателя не са представени договорите за преобразуване при извършените вливания на [фирма], както и на [фирма], за да се прецени дали тази данъчна временна разлика продължава да съществува. Всъщност, според съда, с извършеното през 2015 г. намаление на капитала, от страна на [фирма], са отписани натрупаните загуби, включително и тези от обезценките, именно поради което при вливането на [фирма], в неговото счетоводство, е посочена инвестиция в [фирма] със счетоводна стойност в размер на 102 021 526.91 лв.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя, че [фирма], е прекратено чрез ликвидация, тъй като освен, че не се представиха доказателства в тази насока, разпоредбата на чл. 262, ал. 1 от ТЗ изрично сочи, че при вливане цялото имущество на едно или повече търговски дружества (преобразуващи се дружества) преминава към едно съществуващо дружество (приемащо дружество), което става техен правоприменик. Преобразуващите се дружества се прекратяват без ликвидация. В този смисъл, не може да се приеме, че след като [фирма] е престанал да съществува в правния мир, е налице изваждане на актива от патримониума на дружеството и съответно неговото отписване, тъй като всичките активи са преминали към приемащото дружество. Видно от заключението на вещото лице (стр. 46), при извършеното вливане, инвестицията във финансов актив се отписва, а се записват нетни активи и пасиви на влялото се в приемащото дружество. Следователно отписването на актив по чл. 35 от ЗКПО, следва да се подкрепи с правни аргументи относно извеждането на актив извън патримониума на дружеството майка, с оглед реализацията на загуба от обезценен актив, което е основание за признаване на данъчна временна разлика. Доколкото обаче такава обосновка не е изложена, като освен това не се представиха доказателства, че извършеното преобразуване е довело до невъзможност за ползването на актива и същия е донесъл само загуби за приемащото дружество, не може да се приеме, че е налице данъчна временна разлика, която да се отпише по реда на чл. 35 от ЗКПО.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 7 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което възлиза на 40 052, 75 лв., както и направени разходи за внесен депозит за ССЧЕ в размер на 400 лв. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-29002918006511-091-002 / 04. 06. 2019 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП „ГДО“, потвърден с Решение № 1982 / 27. 11. 2019 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, с който са определени задължения по ЗКПО в размер на 956 580,35 лв., лихви в размер на 66 168,77 лв., както и е отказано възстановяване на надвнесен корпоративен данък за 2017 г. в размер на 9 500 000 лв.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], направените разноси по делото в размер на 40 452,75 лева (четиридесет хиляди четиристотин петдесет и два лева и седемдесет и пет стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: